

Illés – A hármasszám

Legyen ismertté

Jeff Pippenger

2023-09-29

És lőn, hogy az esti áldozat bemutatásának idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, legyen nyilvánvaló e napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te beszéded szerint cselekedtem. 1 Királyok 18:36.

Illés jelképként való sajátosságait azonosítottuk. E sajátosságok egyike az, hogy Illés, Keresztelő János és William Miller szolgálata és üzenete az ítélet eszközei voltak. Az Úr az ő üzenetüket arra használta, hogy próbára tegye a hozzájuk tartozó történelmi korszakokat. Jézus azt mondta, hogy ha nem jött volna el, akkor a kötekedő zsidóknak nem lett volna bűnük.

Ha nem jöttem volna el, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük; de most nincs mentségük a bűnükre. János 15:22.

Ezékiel ugyanezt az alapelvet jelöli meg korának akadékoskodó zsidói számára.

Mert arcátlan fiak és keményszívűek ők. Hozzájuk küldelek téged, és ezt mondd nekik: Így szól az Úr Isten. Akár hallgatnak rá, akár nem hallgatnak rá — mert lázadó ház ők —, mégis megtudják, hogy próféta volt közöttük. Ezékiel 2:4–5.

Illés jelképisége magában foglalja azt a szerepét is, hogy az ítélet eszköze.

„Azok, akik a harmadik angyal üzenetének hirdetésében munkálkodnak, ugyanazon terv szerint kutatják az Írásokat, amelyet Miller atya követett. A Views of the Prophecies and Prophetic Chronology című kis könyvében Miller atya a következő egyszerű, ugyanakkor értelmes és fontos szabályokat adja a Biblia tanulmányozásához és értelmezéséhez:

„1. Minden egyes szónak meg kell legyen a maga helyénvaló vonatkozása a Bibliában bemutatott tárgyra; 2. Az egész Szentírás szükséges, és szorgalmas alkalmazás és tanulmányozás által megérthető; 3. A Szentírásban kinyilatkoztatottak közül semmi sincs és semmi sem lesz elrejtve azok elől, akik hittel, kételkedés nélkül kérnek; 4. A tanítás megértéséhez gyűjts össze minden igeszakaszt arról a tárgyról, amelyet meg kívánsz ismerni, majd engedd, hogy minden egyes szó gyakorolja a maga helyénvaló befolyását; és ha így ellentmondás nélkül fel tudod állítani az elméletedet, nem lehetsz tévedésben; 5. A Szentírásnak önmaga magyarázójának kell lennie, mivel önmagában vett szabály. Ha egy tanítótól függök, hogy magyarázza meg nekem, és ő csak találgatja annak jelentését, vagy azt kívánja olyannak látni felekezeti hitvallása miatt, vagy azért, hogy bölcsnek tartsák, akkor az ő találgatása, kívánsága, hitvallása vagy bölcsessége az én szabályom, és nem a Biblia.”

„A fentiek e szabályok egy részét képezik; és a Biblia tanulmányozása során mindnyájan jól tesszük, ha figyelembe vesszük a lefektetett alapelveket.

„Az őszinte hit az Írásokon alapul; ám Sátán oly sokféle eszközt használ az Írások kiforgatására és a tévelygés becsempészésére, hogy igen nagy óvatosság szükséges ahhoz, hogy valaki felismerje, mit is tanítanak azok valójában. Korunk egyik nagy megtévesztése az, hogy sokat időznek az érzelmeknél, és becsületességre hivatkoznak, miközben figyelmen kívül hagyják Isten Igéjének világos kijelentéseit, mert az az Ige nem egyezik meg az érzéseikkel. Sokan hitük számára semmiféle más alapot nem ismernek, mint az érzelmet. Vallásosságuk izgalomból áll; amikor az megszűnik, hitük is eltűnik. Az érzés lehet polyva, de Isten Igéje a búza. És „mi köze” — mondja a próféta — „a polyvának a búzához?””

„Senki sem kárhoztatik azért, mert nem hallgatott olyan világosságra és ismeretre, amellyel soha nem rendelkezett, és amelyhez nem is juthatott hozzá. Sokan azonban megtagadják az engedelmességet azzal az igazsággal szemben, amelyet Krisztus követői tárnak eléjük, mert a világhoz akarnak alkalmazkodni; és az igazság, amely eljutott értelmükhöz, a világosság, amely beragyogta a lelket, az Ítéletben kárhoztatni fogja őket. Ezekben az utolsó napokban a minden korszakon át ragyogó világosság összegyűlt fényével rendelkezünk, és ennek megfelelő felelősségre vonás alá esünk. A szentség ösvénye nem egy szinten van a világgal; ez egy feltöltött út. Ha ezen az úton járunk, ha az Úr parancsolatainak útján futunk, azt találjuk majd, hogy az „igazak ösvénye olyan, mint a hajnal világossága, amely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig.” Review and Herald, 1884. november 25.

Nem vagyunk „kárhoztatva azért, mert nem hallgattunk olyan világosságra és ismeretre”, amellyel „soha nem rendelkezünk, és” amelyet „nem szerezhettünk meg”. E kijelentés fontos mozzanata a „nem szerezhettük meg” kifejezés. Illés, János és Miller a maguk nemzedékei számára olyan világosságot képviselnek, amely elérhető volt. Üzenetük jelenléte eltávolította annak palástját, amit az Egyesült Államok jogi nyelvén „plausible deniability”-nek neveznek. Az Illés-üzenet bármely nemzedékben, amelyben megnyilatkozik, megszüntet minden „plausible deniability”-t, és így az egész nemzedéket felelősségre vonja az akkor bemutatott világosságért.

„A testvérem egyszer azt mondta, hogy nem akar semmit hallani az általunk vallott tanításról, nehogy meggyőződjen. Nem akart eljönni az összejöveletekre, sem meghallgatni az előadásokat; később azonban kijelentette, hogy belátta: éppoly bűnös, mintha meghallgatta volna azokat. Isten alkalmat adott neki az igazság megismerésére, és ezért az alkalomért felelősségre fogja vonni. Sokan vannak közöttünk, akik előítélettel viseltetnek azon tanítások iránt, amelyekről most szó van. Nem jönnek el meghallgatni azokat, nem vizsgálják meg őket nyugodt lélekkel, hanem a sötétben hozzák fel ellenvetéseiket. Teljesen elégedettek a maguk helyzetével. ‘Azt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a nyavalyás, a szegény, a vak és a mezítelen: azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál; és fehér ruhákat, hogy felöltözzél, és ne láttassék meg mezítelenséged szégyene; és kend meg szemeidet szemgyógyító irral, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgósgó azért, és térj meg’ (Jelenések 3:17–19).”

„Ez az ige azokra vonatkozik, akik az üzenet hangjának hatóköre alatt élnek, de nem jönnek el, hogy meghallgassák azt. Honnan tudjátok, hogy az Úr vajon nem az Ő igazságának új bizonyítékait adja, azt új keretbe helyezve, hogy az Úr útja elkészíttessék? Milyen terveket

készítettetek, hogy új világosság áradjon be Isten népének sorai közé? Milyen bizonyítékokotok van arra, hogy Isten nem küldött világosságot az Ő gyermekeinek? Minden önelégültséget, önhittséget és véleményünk gögjét félre kell tenni. Jézus lábaihoz kell jönnünk, és attól kell tanulnunk, aki szelíd és alázatos szívű. Jézus nem úgy tanította tanítványait, ahogyan a rabbik tanították az övéiket. A zsidók közül sokan eljöttek és hallgatták, amint Krisztus feltárta az üdvösség titkait, de nem azért jöttek, hogy tanuljanak; azért jöttek, hogy bírálják Őt, hogy valamilyen következtetésen kapják, hogy legyen valamijük, amellyel előítéletet kelthetnek a népben. Megelégedtek a saját ismeretükkel, de Isten gyermekeinek ismerniük kell az Igaz Pásztor hangját. Vajon nem olyan idő ez, amikor igen helyénvaló volna böjtölni és Isten előtt imádkozni? Annak veszélyében vagyunk, hogy viszálykodás támad, annak veszélyében vagyunk, hogy állást foglalunk egy vitatott kérdésben; és vajon nem kellene-e Istent komolyan keresnünk, lelkünk megalázásával, hogy megtudhassuk, mi az igazság?” Selected Messages, 1. könyv, 413.

Azok, akik Illés üzenetét képviselik, az ítélet eszközei egy olyan megtisztítási folyamatban, amely előkészíti az utat a szövetség Követe számára, hogy megtisztítsa a templomot. A templom megtisztításának művének véghezvitele során a jelenvaló igazság világossága nyilvánul meg. Ha ez nem nyilvánulna meg, azokat, akiket Krisztus keresett és keres megtisztítani, továbbra is megtartaná a laodiceai önámítás palástja. Illés egy olyan szolgálatot jelképez, amely az igazságot az ítélet eszközeként tárja elő. Ezért kapunk tájékoztatást arról, hogy azok, akik elutasították Keresztelő János üzenetét, nem részesülhettek Jézus tanításának áldásából.

„Figyelmem visszairányított Krisztus első eljövételének hirdetésére. János Illés lelkületével és erejével küldetett, hogy elkészítse Jézus útját. Akik elvetették János bizonyágtételét, nem részesültek Jézus tanításainak áldásában.” Korai írások, 258.

Azokban a prófétai történetekben, amelyek Isten népe megtisztítását előképezik, egy jelenvaló igazságról szóló üzenet nyílik meg, amely felelősségre vonja ezt a nemzedéket azért, hogy a sötétséget vagy a világosságot választja.

Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda futkosnak majd, és a tudás megnövekedik.... És ő ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e szavak bezárattak és lepecsételtettek a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek; és a gonoszok közül senki sem érti meg, de az értelmesek megértik. Dániel 12:4, 9, 10.

Akik saját nemzedékük számára Illés üzenetét képviselik, azokat Krisztus az Ő követeként azonosítja, hogy az ítélet eszközeiként használja őket. Ezt azonosította Illés, amikor ezt mondta: „tudodra legyen e napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te igéd szerint cselekedtem.”

Ezt az igazságot Jézus Keresztelő Jánosra vonatkozóan is kijelenti.

Amikor pedig azok elmentek, Jézus beszélni kezdett a sokasághoz János felől: Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó nádszálat? De mit mentetek ki látni? Puha ruhába öltözött embert? Íme, akik puha ruhákat viselnek, a királyok házaiban vannak. De mit mentetek ki

látni? Prófétát? Igen, mondom nektek, és prófétánál is nagyobbat. Mert ő az, akiről meg van írva: Íme, elküldöm követemet a te orcád előtt, aki elkészíti előtted a te utadat. Máté 11:7–10.

János több volt, mint próféta: az ítélet eszköze volt, és szolgálata a maga nemzedéke előtt azonosított, mert kimentek hozzá a pusztába, hogy lássák őt, éppen olyan bizonyosan, ahogyan egész Izráel a Kármelre ment Akháb parancsára. William Miller megértette az ismeret növekedését, amely 1798-ban felnyitott. Azokat képviselte, akik ide-oda futottak Isten Igéjében, miközben az ismeret növekedett. Üzenete a prófétai időn alapult, és 1840-ben üzenete és szolgálata oly módon helyzetetett bele a maga nemzedékébe, hogy az egész protestáns világ figyelte, vajon módszertana működik-e. Amikor ez megerősítést nyert, üzenetét az egész világra elvitték.

„1840-ben a prófécia egy másik figyelemre méltó beteljesedése széles körű érdeklődést keltett. Két évvel korábban Josiah Litch, a második adventet hirdető egyik vezető lelkész, közzétette a Jelenések 9. fejezetének magyarázatát, amelyben megjövendölte az Oszmán Birodalom bukását. Számításai szerint e hatalomnak meg kell döntenie... 1840. augusztus 11-én, amikor az oszmán hatalom Konstantinápolyban várhatóan megtöretik. És hiszem, hogy ez így is fog történni.”

„Pontosan a megjelölt időben Törökország követei útján elfogadta Európa szövetséges hatalmainak védelmét, és ezáltal a keresztény nemzetek ellenőrzése alá helyezte magát. Az esemény pontosan beteljesítette a jövendölést. Amikor ez ismertté vált, sokaságok győződtek meg a Miller és társai által elfogadott prófétai értelmezési elvek helyességéről, és csodálatos lendületet kapott az adventmozgalom. Tanult és tekintélyes férfiak csatlakoztak Millerhez, mind nézeteinek hirdetésében, mind azok kiadásában, és 1840-től 1844-ig a munka gyorsan terjedt.” The Great Controversy, 334, 335.

Az „1840-től 1844-ig” tartó időszak a Jelenések tizedik fejezetében szereplő „hét mennydörgés” történetét jelképezi. Ebben a történetben kezdetét vette egy megtisztítási folyamat, amelyet Malakiás harmadik fejezete, valamint Krisztus két templomtisztítása ábrázolt. A megtisztítás folyamata fokozatos próbatételi folyamat volt, amely Millernek a nap-év elvre vonatkozó megértésén alapult. Azok, akik Illés üzenetét képviselik, előkészítik az utat a szövetség követe előtt, hogy hirtelen eljőjön az Ő templomába, és ők annak az ítéleti eszköznek a jelképei, amelyet a szövetség követe használ fel arra, hogy kisöpörje azokat, akik a világosság helyett a sötétséget választják.

Én ugyan vízzel keresztellek meg titeket megtérésre; de aki utánam jön, erősebb nálam, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó: ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket. Kezében szórólapátja van, és teljesen megtisztítja szérűjét, búzáját csűrbe gyűjti; a polyvát pedig megolthatatlan tűzzel égeti meg. Máté 3:11–12.

Krisztus idejében — amint azt a János 6:66 ábrázolja — több tanítványt veszített el, mint bármely más alkalommal. A Jézus élete című műben, ahol e jánosi szakasz tárgyalásra kerül, a prófétai alkalmazás módszertana volt éppen az oka annak, hogy a tanítványok eltávoztak. Nem tudták megérteni, hogy a szó szerinti a lelkit jelképezi, és Pál apostol szerint a szó szerinti megelőzi a lelkit.

Ezért meg van írva: Az első ember, Ádám, élő lélekke lett; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé lett. De nem a szellemi volt előbb, hanem a természetes; azután pedig a szellemi. 1 Korinthus 15:45, 46.

A zsidók, mivel nem voltak hajlandók, ennél fogva képtelenek is voltak megérteni Krisztust, amikor kijelentette, hogy Ő a mennyből való kenyér, amelyet meg kell enni. A szokások és hagyományok felülírták azt a módszert, amelyet maga Krisztus alkalmazott. E történettel kapcsolatban White testvérnő ezt jegyezte fel:

„Hitetlenségük nyilvános megfeddése által e tanítványok még inkább eltávolodtak Jézustól. Igen rossz néven vették ezt, és mivel meg akarták sebezni az Üdvözítőt, valamint eleget akartak tenni a farizeusok rosszindulatának, hátat fordítottak Neki, és megvetéssel elhagyták Őt. Meghozták választásukat: a formát választották a lélek nélkül, a héjat a mag nélkül. Döntésüket ezután soha többé nem vonták vissza; mert többé nem jártak Jézussal.”

„Akinak kezében szórólapátja van, és teljesen megtisztítja szérűjét, a gabonáját pedig csűrbe takarítja.” Máté 3:12. Ez a megtisztítás egyik ideje volt. Az igazság szavai által a polyva elválasztott a búzától. Mivel sokan túlságosan hiúk és önigazultak voltak ahhoz, hogy a feddést elfogadják, és túlságosan szerették a világot ahhoz, hogy az alázat életét elfogadják, elfordultak Jézustól. Sokan ma is ugyanezt teszik. A lelkek ma is próbára tétetnek, miként azok a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság eléri a szívet, felismerik, hogy életük nincs összhangban Isten akaratával. Látják, hogy teljes változásra van szükség bennük; de nem hajlandók magukra venni az önmegtagadó munka terhét. Ezért megharagszanak, amikor bűneik napvilágra kerülnek. Megütközve távoznak, miként a tanítványok is elhagyták Jézust, zúgolódva: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja azt?” Jézus élete, 392.

Malakiás szövetségének követe az, aki tűzzel megtisztítja Lévi fiait. Alaposan megtisztítja szérűjét, elválasztva a búzát a polyvától. Ezt a munkát szórólapáttal végzi. A szórólapát az, ami véghezviszi az elválasztást, és a szórólapát az adott korszakra szóló jelenvaló igazság üzenete minden egyes megfelelő történelmi időszakban, amikor megtisztítja Lévi fiait. A szórólapát Illés üzenete és követői, akik az ítélet eszközét képviselik.

Íme, elküldöm az én követemet, és ő elkészíti előttem az utat; és hamar eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtek: íme, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De ki állhat meg eljövételének napján? és ki maradhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze és mint a ruhatisztító lúgja: Leül, mint az ezüst olvasztója és megtisztítója; megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úrnak Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:1–4.

Aki Keresztelő János után jön, Ő az, aki szérűjét szórólapáttal megtisztítja, és olyan, mint az ötvös tüze. A megtisztítás folyamata a szövetség követe által megy végbe, és ezért olyan történelmet azonosít, amelyben az Úr szövetségre lép egy új, választott szövetséges néppel. Amikor az ősi Izráel megszabadult Egyiptom szolgaságából, e szent történelem egyik témája az „elsőszülött” kérdése volt. Akár Egyiptom elsőszülötteinek haláláról volt szó, akár arról, hogy Isten Izráelt az Ő elsőszülöttjeként jelölte meg.

És mondd a fáraónak: Így szól az Úr: Izráel az én fiam, az én elsőszülöttem. És azt mondom neked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nekem; ha pedig vonakodsz elbocsátani őt, íme, megölöm a te fiadat, a te elsőszülöttedet. 2Mózes 4:22–23.

Amikor Isten szövetséget kötött Izráellel az Egyiptomból való szabadításkor, az isteni terv az volt, hogy minden törzs minden elsőszülött fia a papság szolgálatára legyen odaszentelve. Ám az aranyborjú körüli lázadás idején egyedül Lévi törzse állt Mózes oldalára a lázadásban. Hűségükért Isten érvénytelenítette azt a tervét, hogy minden törzsből minden elsőszülött a papságra legyen odaszentelve; a többi törzset félretéve Lévi törzsének adta a papság kizárólagos jogát. Amikor a szövetség követe megtisztítja Lévi fiait, ez egy olyan történelmet jelképez, amelyben egy korábbi szövetséges nép félretételét egy új szövetséges nép javára. Így volt ez Keresztelő János, a milleriták esetében, és így lesz a száznegyvennégyezerrel is. 1840-től 1844-ig megindult a megtisztítás folyamata annak a prófétai üzenetnek a próbaköve által, amely William Millernek adatott. Ez vezetett ahhoz, hogy az Úr hirtelen eljött az ő templomába 1844. október 22-én, de a megtisztítás folyamata csak 1863-ban ért véget.

„Mind Dániel 8:14 próféciaja: »Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután megtisztítatik a szenthely«, mind pedig az első angyal üzenete: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája«, Krisztusnak a szentek szentjében végzett szolgálatára, a vizsgálati ítéletre mutatott, és nem Krisztusnak az ő népe megváltására és a gonoszok pusztítására való eljövételére. A tévedés nem a prófétai időszakok kiszámításában volt, hanem abban az eseményben, amelynek a 2300 nap végén kellett bekövetkeznie. E tévedés folytán a hívők csalódást szenvedtek, mindazonáltal mindaz beteljesedett, amit a prófécia előre megmondott, és mindaz, amit az Írás alapján joggal várhattak. Éppen abban az időben, amikor reményeik meghiúsulását siratták, bekövetkezett az az esemény, amelyet az üzenet előre jelzett, és amelynek be kellett teljesednie, mielőtt az Úr megjelenhetett volna, hogy megjutalmazza szolgálait.”

„Krisztus nem a földre jött el, amint azt ők várták, hanem — amint azt az előkép előre jelezte — az Isten mennyei templomának szentek szentjébe. Dániel próféta úgy ábrázolja Őt, mint aki ebben az időben az Öregkorúhoz érkezik: »Látám éjszakai látásokban, és ímé, az ég felhőiben mint valami emberfia jöve, és méne« — nem a földre, hanem — »az Öregkorúhoz, és eleibe vivék Őt.« Dániel 7:13.”

Ezt az eljövetelet Malakiás próféta is megjövendöli: „És mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetség követe, akit ti kívántok: ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura.” Malakiás 3:1. Az Úrnak az ő templomába való eljövetele népe számára hirtelen, váratlan volt. Nem ott várták őt. Azt várták, hogy a földre jön el, „tűznek lángjában, bosszút állván azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmessékednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának.” 2 Thesszalonika 1:8.

„Ám a nép még nem állt készen arra, hogy találkozzék Urával. Még hátra volt egy előkészítő munka, amelyet értük el kellett végezni. Világosságot kellett nekik adni, amely gondolataikat a mennyben levő Isten temploma felé irányítja; és amint hit által követik Főpapjukat az ott végzett szolgálatában, új kötelességek tárulnak fel előttük. Az egyháznak egy másik

figyelmeztető és oktató üzenetet kellett adni.”

„Így szól a próféta: »Kicsoda állhat meg az ő eljövételének napján? és kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? mert olyan ő, mint az ötvös tüze és mint a ruhatisztítók lúgja: és leül, mint az ezüst ötvöse és megtisztítója; és megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak.« Malakiás 3:2, 3. Azoknak, akik a földön élnek, amikor Krisztus közbenjárása megszűnik a mennyei szentélyben, közbenjáró nélkül kell megállniuk a szent Isten színe előtt. Ruhájuknak szeplőtelennek kell lennie, jellemüknek pedig a meghintés vérének ereje által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és saját szorgalmas erőfeszítésük által győzteseknek kell lenniük a gonosszal vívott harcban. Miközben a vizsgálati ítélet a mennyben folyik, miközben a bűnbánó hívők bűnei eltávolíttatnak a szentélyből, Isten népe között a földön a megtisztulásnak, a bűn félretételének különleges munkájának kell végbemennie. Ezt a munkát világosabban mutatják be a Jelenések 14. fejezetének üzenetei.”

„Amikor ez a munka befejeződik, Krisztus követői készen állnak majd az Ő megjelenésére. „Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből.” Malakiás 3:4. Akkor az egyház, amelyet Urunk eljövetelekor magához fogad, „dicsőséges egyház” lesz, „amelyen nem lesz szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle.” Efezus 5:27. Akkor úgy tekint elő, „mint a hajnal, szép mint a hold, tiszta mint a nap, rettenetes mint a zászlós hadak.” Énekek éneke 6:10.

„Az Úrnak az Ő templomába való eljövetele mellett Malakiás az Ő második adventjét is megjövendöli, az Ő eljövetelét az ítélet végrehajtására, e szavakkal: »És ítéletre közeledem hozzátok; és gyors tanú leszek a varázslók ellen, a paráznák ellen, a hamisan esküvők ellen, és azok ellen, akik elnyomják a napszámost bérében, az özvegyet és az árvát, és akik a jövevényt megfosztják jogától, és nem félnek engem — ezt mondja a Seregek Ura.« Malakiás 3:5. Júdás ugyanarra a jelenetre utal, amikor ezt mondja: »Íme, eljött az Úr az Ő szentjeinek tízezeivel, hogy ítéletet tartson mindenkinek felett, és meggyőzzön minden istentelent közöttük minden istentelen cselekedetükről.« Júdás 14, 15. Ez az eljövétel, valamint az Úrnak az Ő templomába való eljövetele, egymástól elkülönülő és különálló események.”

„Krisztus eljövetele mint a mi főpapunk a szentek szentjébe, a szentély megtisztítására, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának eljövetele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 tárja elénk; valamint az Úr eljövetele az Ő templomába, amelyet Malakiás megjövendölt — mind ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ugyanezt jelképezi a vőlegény eljövetele a menyegzőre is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban ír le Máté 25-ben.” A nagy küzdelem, 424–426.

Az utolsó bekezdés négy „eljövételre” utal, és ezek mind ugyanazt az eljövételt jelképezik négy különböző módon. E „eljövetelek” egyike a tíz szűzről szóló példázat.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűzről szóló példázatra, akik közül öt bölcs volt, öt pedig balga. Ez a példázat betű szerint beteljesedett és be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végéig jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

Ha a négy „eljövetel” „ugyanannak az eseménynek a leírása”, akkor e négy „eljövetel”, amely az adventizmus kezdetén, a millerita mozgalomban teljesedett be, az adventizmus végén az Illés-mozgalomban ismét „beteljesedik”, „a legteljesebb mértékben, betű szerint”.

William Miller és a milleriták az első angyal üzenetének képviselői voltak, és ugyanabban a szakaszban az Early Writingsből, amelyet nemrég idéztünk, az első angyal üzenete János, a Keresztelőével azonos jellemzőkkel bírt. Idéztük azt a szakaszt, amely kijelenti, hogy akik elutasították Keresztelő János üzenetét, azok nem részesülhettek Jézus tanításaiból fakadó áldásban. A következő bekezdésben ezt mondja: „Azok, akik elutasították az első üzenetet, nem részesülhettek a másodikból; és nem részesültek a éjféli kiáltásból sem, amelynek az volt a rendeltetése, hogy előkészítse őket arra, hogy hit által Jézussal együtt belépjenek a mennyei szentély szentek szejébe.” William Miller és Keresztelő János egyaránt az ítélet eszközeit jelképezik.

Ha egyikük sem jelent volna meg, a maguk nemzedékei nem volnának felelősségre vonhatók a világosság elutasításáért. Isten ezt a két követet használta fel arra, hogy eltávolítsa a laodiceai bűn leplét, és ily módon nyilvánvalóvá tegye a korábbi választott nép laodiceai mezítelenségét, egy olyan üzenet bevezetése által, amelyet akár elfogadnak, akár elutasítanak, az ítéletben annak jelképeként lesz felhasználva, hogy próféta volt közöttük. Az 1840-től 1844-ig terjedő időszak történetét az jelképezte, hogy a tűz alá szállt Illés áldozatára a Kármel hegyén. Az igaz próféta megkülönböztetett a hamis prófétáktól.

Elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor vázolnunk kell a tisztulási folyamatot, amely 1844. október 22-e után folytatódott. White testvérnő kijelentette, hogy 1844. október 22-e után „a nép még nem állt készen arra, hogy találkozzék Urával. Még volt számukra elvégzendő előkészületi munka. Világosságot kellett adni, amely gondolataikat a mennyben levő Isten temploma felé irányítja; és amint hit által követik Főpapjukat az ott végzett szolgálatában, új kötelességek tárulnak fel előttük. A gyülekezetnek még egy figyelmeztető és oktató üzenetet kellett kapnia.”

Amikor az adventizmus elvetette Mózesnek azt a 3Mózes huszonhatban szereplő „hét idejét”, amelyet Dániel „eskünek” nevezett, elveszítette annak felismerésére való képességét, hogy a megtisztítás folyamata tovább folytatódott azon kezdeti munkájukon túl is, amely az ítélet megnyílásával kapcsolatos igazságok megértésére irányult.

A folytatólagos megtisztítási folyamattal a következő cikkben foglalkozunk, és megkezdjük annak összeillesztését, miként kapcsolódik az igaz protestantizmusnak az a sarva, amelyet a millerita adventizmus az 1840-es években kapott, a republikánusság sarvához.